

MINDY MEJIA

SVE ŠTO ŽELIŠ
DA BUDEM

Preveo s engleskoga
Mladen Kopjar

Zagreb, 2017.

Naslov izvornika

Mindy Mejia

Everything You Want Me To Be

Copyright © 2016 by Mindy Mejia

Copyright © za hrvatski prijevod Mladen Kopjar i Znanje d. o. o. 2016.

Sva prava pridržana. Ni jedan dio ovog izdanja ne smije se umnožavati ili javno reproducirati u bilo kojem obliku bez prethodnog dopuštenja nakladnika.

*Za Myrona, Blanche, Vica i Hilmu, koji su
obrađivali brežuljke južne Minnesote i oplemenili
nas baštinom marljivog rada, strpljenja, smijeha
i ljubavi. Sve moje priče počinju s vama.*

HATTIE / subota, 22. ožujka 2008.

BIJEG OD KUĆE bio je koma.

Stajala sam na mjestu o kojem sam bezbroj puta sanjarila na satovima matematike, točno ispred zaslona s redom letenja u zračnoj luci u Minneapolisu, i sve je bilo baš kako sam zamišljala. Nosila sam svoju odjeću za putovanja — crne tajice, balerinke i preveliki žućkasto-bijeli džemper, čiji su mi rukavi prekrili šake, i zbog kojeg mi je vrat izgledao još duže i mršavije nego inače. Imala sam svoj prekrasan kožni kovčeg, a u torbici dovoljno novaca da odletim kamo god poželim. Mogla sam učiniti što god sam htjela. Ali zašto sam se onda osjećala tako sputano?

Išuljala sam se iz kuće te noći u tri, ostavivši na kuhinjskom stolu vrlo kratku poruku: »Vraćam se kasnije. Volim vas, Hattie.« *Kasnije* je, dakako, moglo biti bilo kad. Možda za deset godina. Nisam znala. Možda me nikad neće prestati boljeti. Možda nikad neću uspjeti otići dovoljno daleko. S onim *Volim vas, Hattie* sam malko pretjerala. Moja obitelj ne ostavlja takve poruke po kući, no čak i da pomisle kako u tome ima nešto sumnjivo, nikad ne bi pogodili da letim na drugi kraj zemlje.

Mogla sam čuti mamin glas: *To mi nimalo ne sličići na Hattie. Za Boga miloga, do mature joj je ostalo manje od dva mjeseca, a u školskoj predstavi glumi lady Macbeth. Bila je oduševljena time.*

Potisnula sam njen glas i ponovno pregledala odredišta, pokušavajući osjetiti bar malo od očekivanog ushita zbog bijega iz Pine Valleyja. Dosad sam zrakoplovom putovala samo jednom, kad smo bili u posjetu nekim rođacima u Phoenixu. Sjećam se da je na mom sjedištu bilo mnogo dugmadi i žaruljica, a zahod je izgledao kao svemirski brod. Htjela sam naručiti nešto za prigristi, no mama je u torbici imala voćne svitke, pa sam jela samo to. Doduše, bilo je i kikirikija, ali nisam ga stigla ni okusiti. Greg je znao da ne volim orašaste plodove, i uzeo je moj paketić. Durila sam se ostatak putovanja jer sam bila prilično sigurna da bi mi se taj zrakoplovni kikiriki svidio. Bilo je to prije osam godina.

Danas ću drugi put putovati zrakoplovom. U novi život.

I ne bih stajala ovdje sva ukočena i jadna da ima slobodnih mjesta na nekom od letova za La Guardiju ili JFK. Tako je to kad impulzivno odlučiš pobjeći od kuće dan uoči Uskrsa. Zračna luka izgledala je kao da je upravo počela božićna kupnja — redovi su se protezali sve do pločnika pred zgradom. Prvi raspoloživi zrakoplov za New York polazi u ponedjeljak u šest ujutro, ali nisam htjela toliko čekati. Iz ove države moram pobjeći već danas.

Mogla sam otići u Chicago, no to mi se činilo preblizu. Odveć *srednjezapadno*. Pobogu, zašto nema bar jednoga slobodnog mjesta za New York? Točno sam znala koje autobusne linije voze iz obje zračne luke, u kojem ću hostelu odsjesti, koliko će me to koštati, i kako da dođem do najbliže postaje podzemne željeznice. Provela sam sate i sate na internetu, pamteći lokacije u New Yorku, pa mi se činilo da sam se već preselila onamo. *To* je bio moj cilj kad sam danas rano izašla iz kuće, a sad stojim u glibu pred ovim glupim zaslonom s redom letenja, tražeći alternativno odredište. Ako ne mogu izravno u New York, moram mu se barem približiti. Let za Boston je u 2:20. Koliko ima od Bostona do New Yorka?

Premda sam znala da je to besmisleno, stalno sam se okretala prema vratima i pogledavala ljude koji su kuljali u zračnu luku. Vukli su sa sobom brda prtljage, a u rukama nespretno stiskali ključeve, novčanike i vozne karte. Nitko me nije dolazio zaustaviti. Nitko nije ni znao da sam ovdje. A čak i da jest, bi li tko mario? Izuzev mojih roditelja, nitko me drugi nije dovoljno volio da bi sada nagruo kroz

vrata izvikujući moje ime, u očajničkom pokušaju da me pronađe prije no što odem.

Prilazeći pultu za let u Boston, potiskivala sam suze. Preplanula, odveć živahna gospođa rekla mi je da je ostalo još jedno mjesto u drugom razredu.

»Uzimam.«

Karta je stajala sedamsto šezdeset dolara, što je bio iznos koji bih potrošila još samo na računalo. Predala sam gospođi svoju vozačku dozvolu i osam šuštavih stotica iz grozne omotnice zbog koje je sve počelo. Unutra su ostale još dvije novčanice. Zapiljila sam se u njih — u toj velikoj bijeloj omotnici izgledale su majušno i usamljeno. Nisam ih mogla staviti u novčanik. Svaki peni u njemu sam zaradila, i nisam htjela da se moj novac dodiruje s onim iz omotnice. Obuzeo me novi val malodušja, i nisam čula što mi je rekla žena za pultom.

»Gospođice?« Nagnula se prema meni, pokušavajući zadobiti moju pozornost.

Sada je pokraj nje stajao neki muškarac. Oboje su zurili u mene, i osjećala sam se kao u snu u kojem ti profesor postavlja pitanja, a ti nisi ni znao da si morao nešto naučiti.

»Zašto putujete u Boston?« upitao me muškarac. Pogledao je moj mali kovčeg.

»Idem na čajanku.« Bilo je to, mislila sam, prilično duhovito, ali nijedno od njih dvoje nije se nasmijalo.

»Imate li kakvu dodatnu ispravu?«

Prekopala sam torbicu i izvukla školsku iskaznicu. Muškarac ju je pogledao, pa svrnuo pogled na zaslon računala.

»Znaju li vaši roditelji gdje se nalazite?«

To me pitanje malako usplahirilo, premda sam bila punoljetna. Na pamet mi je odmah palo nekoliko laži. Mogla sam reći da me roditelji već čekaju u Bostonu. Ili samo tata. Razveo se od mame i u posljednji mi trenutak poslao novac da za Uskrs dođem kod njega. A mogla sam, bez puno kompliciranja, izigravati siročće. No suze su me zaustavile. Grlo mi se stegnulo, i znala sam da neću uspjeti uvjerljivo odglumiti takvo što. Oboje službenika već je ionako bilo sumnjičavo. Stoga sam se naprosto prepustila osjećajima.

»Brinite vi svoju brigu.« Bijesna mušterija. Zračna luka mi se činila prikladnom pozornicom za tu ulogu.

Ljudi iza mene prestali su mrmljati i počeli promatrati predstavu.

»Čujte, gospođice Hoffman, mi se ovdje moramo držati određenih protokola kad je posrijedi gotovinska kupnja karte za isti dan, osobito ako je riječ o jednosmjernoj karti. Moram vas zamoliti da pođete sa mnom da obavimo provjeru.«

Nije bilo nikakve šanse da pristanem biti zaključana u nekakvom uredu Domovinske sigurnosti, dok on zove moje roditelje i cijelu stvar čini tisuću puta gorom. Što ako uspije doznati tko je podigao novac iz omotnice? Postoji li način da se to otkrije? Posegnula sam prema pultu i zgrabila novac i isprave.

»Onda ja *vas* moram zamoliti da si tu svoju kartu nagurate u guzicu.«

»Da nazovem osiguranje?« Ne čekajući odgovor, žena za pultom dohvatila je telefon i stala birati broj. Lažna živahnost posve ju je napustila.

»Ne morate se truditi. Odlazim. Vidite?« Zgrabila sam svoj kovčeg i nadlanicom obrisala oči. U šaci sam stiskala sada zgužvane, znojem navlažene novčanice.

»Smirite se, gospođice Hoffman, pa ćemo...«

»Vi se smirite!« Bijesno sam pogledala muškarca. »Nisam terorist. Htjela sam vam dati osamsto dolara za to usrano sjedište do Bostona.«

Netko u redu iza mene glasno me obodrio, no većina je ljudi samo netremice promatrala kako vučem svoj kovčeg, vjerojatno se pitajući kakvu sam točno bombu htjela prokrijumčariti u zrakoplov. *Ima ih svakakvih, Velma. Gurkanje laktom. A uopće ne izgleda sumnjivo, zar ne?*

Otrčala sam do javne garaže. Nemam pojma kako sam došla do svoga kamioneta i platila čuvaru. Sve mi je bilo u magli. Srce mi je lupalo. Neprestano sam se osvrkala, u strahu da me ne progoni koji od zaštitara. A kad sam izašla na autocestu, počela sam ridati. Ruke su mi tako drhtale da sam umalo udarila u karavan preda mnom. Tek nakon pola sata shvatila sam da vozim natrag u Pine Valley. Područje

Twin Citiesa više se nije vidjelo, a neobrađena polja protezala su se unedogled.

To se dogodi kad si dopustiš da ti netko bude potreban.

U takvog se jasnika pretvoriš kad se zaljubiš.

A bila sam tako sretna — slobodna i puna sebe — kad sam prošle jeseni upisala zadnju godinu srednje škole. Ta Hattie bila je spremna osvojiti svijet. I, kvragu, doista je to mogla učiniti. Mogla je sve. A sada sam tek otužna smetena cmizdravica. Bila sam poput djevojaka koje sam oduvijek prezirala.

Iznenada, radio se ugasi, a žaruljice na ploči s instrumentima zatrepere. Sranje. U panici sam gledala kako ostali automobili prolaze pokraj mene. Opazila sam izlaz s autoceste, i skrenula na šljunčani put koji je razdvajao dva polja. Oduzela sam gas i pustila da se kamionet zaustavi. Kad sam stavila motor u prazni hod, zabrektao je i ugasio se. Okrenula sam ključ. Ništa. Zapela sam Bogu iza leđa.

Bacila sam se preko sjedišta i zarila suzno lice u grubu tkanenu presvlaklu. Jecala sam sve dok nisam osjetila da ću povratiti — posrćući, izašla sam iz kamioneta i u jarku pored puta izbljuvala kavu i želučanu kiselinu.

Iznad polja šibao je hladan vjetar. Osušio mi je znoj na čelu i pomogao da prevladam mučninu. Otpuzala sam od bljuvotine i sjela na rub jarka. Razmočena zemlja hladila mi je hlače i donje rublje.

Dugo sam sjedila ondje. Dovoljno dugo da više ne osjećam studen. Dovoljno dugo da prestanem plakati. No nisam zamrla.

Izuzevši automobile koji su prolazili autocestom, bila sam posve sama, ali shvatila sam — po prvi put u životu — da ne želim biti nigdje drugdje. Nisam željela biti zarobljena na tijesnom sjedištu zrakoplova, na letu u nepoznati grad u kojem nisam imala kamo otići. Nisam željela biti na pozornici, pod svjetlom reflektora, dok puno gledalište prati svaki moj pokret. Nisam željela ležati sama u svom krevetu, dok mi mama spravlja večeru koju mi želudac ne bi mogao podnijeti. Bilo je nečeg utješnog u pustoši zemlje oko mene, u praznim poljima obrubljenim golim stablima i krpicama zaostalog snijega.

Nitko nije znao da sam ovdje. Odjednom, to mi se učinilo sjajnim. Tu sam rečenicu mogla cijeli život ponavljati svima redom

— *Nitko ne zna da sam ovdje* — no time bih izazvala tek smijeh, kolutanje očima i tapšanje po leđima. *Eh, svašta*, govorili bi, premda bih rekla istinu. Cijeli sam život provela igrajući uloge, bila sam sve ono što su željeli da budem, usredotočena na druge. No sve sam vrijeme imala osjećaj da sjedim točno na ovome mjestu, sklupčana usred mrtve, beskonačne ravnice, bez igdje ikoga da mi pravi društvo. I sada kad sam se napokon našla ovdje, sve je dobilo smisao. Sve je kliknulo, kao u filmu u kojem junakinja shvati da je zaljubljena u glupana ili da, unatoč svim teškoćama, može ostvariti svoj američki san — glazba se pojačava, a ona odlučno izlazi iz sobe. Da, ja sam bila ta junakinja, samo bez glazbe. Još uvijek sam sjedila na rubu jarka Bogu iza leđa, ali u meni se odjednom sve promijenilo.

Opet sam začula majčin glas. Sjetila sam se što mi je sinoć govorila. Bila sam plakala na njenom ramenu, i nisam je ni slušala ni razumjela.

Sidi s pozornice, dušo, rekla je. *Ne možeš ići kroz život glumeći za druge ljude. Oni će te samo iskoristiti. Moraš upoznati samu sebe i dokučiti što želiš. Ja to ne mogu učiniti za tebe. Nitko to ne može.*

Točno sam znala tko sam i što želim — možda po prvi put u životu — i što moram učiniti da to postignem. Sve mi se razbistrilo. Činilo mi se kao da sam se probudila iz sna u kojem je sve samo djelovalo zbiljski, i da tek sada svuda oko sebe vidim izoštrenu sliku stvarnog svijeta. Ustala sam, spremna zauvijek ostaviti iza sebe jadnu uplakanu djevojku u koju sam se pretvorila. Neka ide kvragu.

Geraldovu staru videokameru bila sam ugurala na vrh kovčega. Izvadila sam je i postavila na stražnji dio kamioneta. U njoj je bila posve nova kasete. Pritisnula sam dugme za snimanje i fokusirala se pred objektivom.

»OK, počinjemo. Bok.« Obrisala sam oči, dišući duboko, iz dijafragme, onako kako me učio Gerald. »Ovo sam prava ja. Henrietta Sue Hoffman.«

Kad napokon raskinem veze s Pine Valleyjem, nitko nikada neće zaboraviti tko sam.

DEL / *subota, 12. travnja 2008.*

TIJELO MRTVE djevojke ležalo je poledice u kutu napuštene Ericksonove staje, napola plutajući u jezerskoj vodi što je poplavila najniži dio utonulog poda. Ruke su joj počivale na trupu, na naborima krvlju umrljane tkanine, vjerojatno haljine. Ispod ruba tkanine u vodi su se jezovito širile gole djevojčine noge, svaka natekla do veličine njenoga struka — u toj su prljavoj laguni plutale poput morskih krava. Gornji dio djevojčina tijela kao da nije bio povezan s nogama. Već sam viđao rasporena tijela, a i mnogo utopljenika, no nikad dva košmarna prizora nisu bila na ovakav način spojena u jednom lešu. Lice joj je bilo odveć unakaženo da bismo je mogli identificirati, ali u cijelom okrugu bio je prijavljen nestanak samo jedne djevojke.

»To je zacijelo Hattie«, rekao je Jake, moj prvi zamjenik.

Dispečer je zaprimio poziv najmlađeg Sandersova sina, koji je pronašao leš kad se s nekom djevojkom ušuljao u staju. Odmah iza nakrivljenih vrata nalazila se svježa bljuvotina — mladom Sandersu ili djevojci okrenuo se želudac prije no što su uspjeli pobjeći. Kad smo ušli, Jakeu je došlo da povrati. Ne znam je li to bilo zbog bljuvotine ili mrtvačkog smrada, ali u takvoj se situaciji inače našalim na njegov račun. Sada nisam. Ne pred ovakvim prizorom.

Otkvaćio sam fotoaparat s remena i počeo škljocati, naginjući se